

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 440/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. októbra 2020 predbežne prerokoval spoločnú ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], obaja [REDACTED], zastúpených advokátskou kanceláriou ADVOKA, s. r. o., Komárnická 36, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ľuboš Pejhovský, vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 137-138/2018 z 5. novembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], obaja [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 137-138/2018 z 5. novembra 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej prílohy vyplýva, že sťažovatelia sú žalovanou sporovou stranou v konaní o vypratanie nehnuteľnosti, vedenom pred Okresným súdom Pezinok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 140/2014. Okresný súd v uvedenej veci svojím rozsudkom z 15. marca 2016 žalobe vyhovel. Proti označenému rozsudku súdu prvej inštancie podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil, druhým výrokom potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol návrh sťažovateľov na prerušenie konania a tretím výrokom priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Sťažovatelia nespokojní s napadnutým rozsudkom krajského súdu sa obracajú so sťažnosťou na ústavný súd.

3. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú, že napadnutý rozsudok krajského súdu je arbitrárny, keďže v čase rozhodovania krajského súdu v napadnutom konaní prebiehalo konanie o neplatnosť dražby, teda podľa názoru sťažovateľov žalobca žiadnym relevantným spôsobom v konaní nepreukázal, že je vlastníkom nehnuteľností, ktorá sa majú vypratať, čím malo dôjsť k porušeniu označeného práva. Vychádzajúc zo svojej argumentácie, sťažovatelia dospievajú k záveru o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý sa nedostatočne vysporiadal s ich odvolacími námietkami.

4. K otázke prípustnosti svojej sťažnosti sťažovatelia v ústavnej sťažnosti neuviedli žiadne argumenty.

5. V závere svojej ústavnej sťažnosti sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Okresný súd v Pezinku a Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom č. 9 C 140/2014, resp. pod č. 14 Co 137-138/2018 porušili právo manželov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] aby sa ich vec spravodlivo prerokovala.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok KS Ba č. 14 Co 137-138/2018 z 05. 11. 2019 a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Krajskému súdu v Bratislave v konaní vedenom č. 14 Co 137-138/2018 prikazuje sa konať bez zbytočných prietáhov.

4. Krajský súd v Bratislave a Okresný súd v Pezinku sú povinné spoločne a nerozdielne uhradiť [REDAKOVANÉ]... a jeho manželke [REDAKOVANÉ]..., trovy konania tak, ako budú vyčíslené.“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f), g), i) až l), n), q), r) a w) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne. Na nedostatky návrhu na začatie konania uvedeného v § 42 ods. 2 písm. a) až e), h), m), o), p) a s) až v) ústavný súd navrhovateľa neupozorňuje.

10. Ústavný súd ešte predtým, ako posúdil ústavnú sťažnosť ako takú, konštatuje, že sťažnosť sťažovateľov trpela nedostatkami po obsahovej stránke (chýbala zrozumiteľná argumentácia vo vzťahu k čl. 48 ods. 2 ústavy, úplné označenie práva v petite sťažnosti). Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu sťažnosti a postupujúc podľa § 39 ods. 2 zákona o ústavnom súde ustálil predmet tohto konania tak, ako je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia, pričom zároveň zistil, že ani prípadné odstránenie nedostatkov sťažnosti by nevedlo k inému rozhodnutiu o sťažnosti sťažovateľov, preto v záujme hospodárnosti konania upustil od výzvy na odstránenie nedostatkov ich sťažnosti.

11. Pokiaľ ide o navrhovaný príkaz v bode 3 petitu ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že z obsahu ústavnej sťažnosti nie je možné abstrahovať, že sťažovatelia namietali porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, hoci v argumentácii lakonicky konštatujú a tvrdia, že došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy bez toho, aby konkretizovali, ktoré parciálne právo malo byť porušené a z akého dôvodu. Preto, vychádzajúc z obsahu argumentácie a petitu sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovatelia navrhli ústavnému súdu prikázať krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov bez toho, aby navrhli vysloviť porušenie tohto základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že napadnuté konanie bolo právoplatne skončené, preto ani z tohto dôvodu neprichádzalo do úvahy prikázať krajskému súdu, aby v označenej veci konal bez zbytočných prietahov.

12. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že sťažovatelia 10. februára 2020 doručili súdu prvej inštancie dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu.

13. Z § 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

14. Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02).

15. Skutočnosť, že prebieha dovolacie konanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označeného práva. Sťažnosť musela byť preto odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označeného práva, ktorého porušenie namietajú, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací.

16. Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

17. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

18. Ústavný súd sa však v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľov prípadné posúdenie ich dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd, majúc na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (§ 124 in fine zákona o ústavnom súde).

19. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou ústavnou sťažnosťou smerujúcou proti rozsudku krajského súdu meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. Keďže došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti ako celku, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľov (vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, pozn.), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu